

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/95/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112210359
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2112210359.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci navrhovateľa: Ing. A. T. - Tlačiareň R&H Labels, Bulharská 37/D, Trnava, IČO: 33 555 010, zastúpeného advokátom: JUDr. Tiborom Sanákom, Nám. SNP 2, Trnava, proti odporcom: 1/ Ing. D. G., bytom E. XXXX, R. U. R., 2/ N. I., bytom G. XXX, 3/ Ing. I. I., bytom G. XXX, 4/ Ing. H. E., bytom A. XXX, 5/ Mgr. K. T., bytom U. T. XX, F., 6/ G. E., bytom A. XXX, všetci zastúpení: Mgr. Tomášom Bašticom, advokátom, Zelená 2, Bratislava, o zaplatenie 33.581,41 eur s príslušenstvom, o odvolaniach účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 15. októbra 2014, č.k. 13C/59/2012-267, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním určil odporcovi 1/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.073,56 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 26.01.2012 do zaplatenia, odporcom 2/ a 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.073,56 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 26.01.2012 a odporcom 4/, 5/, 6/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.073,56 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.073,56 eur od 26.01.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 21.05.2012 domáhal zaplatenia od odporcu 1/ sumy 9.184,46 eur zo 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplatenia, od odporcu 2/, 3/ spoločne a nerozdielne sumy 9.184,46 eur so 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplatenia a od odporcov 4/, 5/ keď pri podaní návrhu bola žalovaná 5/ H. E., povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 9.184,52 eur so 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a od všetkých odporcov povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 6.027,97 eur s 9% úrokom z omeškania od 26.01.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh odôvodnil tým, že kúpnu zmluvou zo dňa 24.11.1998 ako súkromný podnikateľ odkúpil od odporcov podiely v nehnuteľnosti nachádzajúcej sa k.ú. F., zapísanej na LV č. XXXX ako parc.č. 8631/1 vo výmere 1491 m² a to od Ing. G. podiel 1/3, od manželov I. podiel 1/3, a od manželov E. podiel 1/3 za kúpnu cenu 820.050,- Sk (27.220,67 eur), ktorá kúpna cena bola stanovená v zmysle znaleckého posudku. Predávajúcim vyplatil kúpnu cenu vo výške 276.691,- Sk (9.184,46 eur) Ing. G., takú istú sumu Ing. I. a takú istú sumu Ing. E.. Pri súčte súm uvedených na výdavkových dokladoch vyplýva, že navrhovateľ zaplatil predávajúcim 27.553,44 eur, čiže o 10.025,- Sk (332,77 eur) viac než je uvedená kúpna cena v kúpnej zmluve. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2010, č.k. 25Cbi/3/2008-230

v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 03.05.2011, č.k. 21CoKR/24/2010-306 súd zamietol žalobu žalobcovi o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, v rámci ktorej sa domáhal vylúčenia nehnuteľností zapísaných na správe katastra na LV č. XXXX ako par.c. 8631/1 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 993 m², parc.č. 8631/3 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 455 m², parc.č. 8631/4 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 16 m², parc.č. 8631/5 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 25 m² zo súpisu majetku podstaty úpadcu v zmysle § 78 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zároveň bol zaviazaný zaplatiť žalovanému, správcovi úpadcu Trnavské automobilové závody, š.p. v konkurze, Mgr. Ing. Pavlovi Korytárovi trovy konania a to prvostupňové vo výške 1.837,70 eur a druhostupňové 810,27 eur. Podstata problému spočívala v tom, že od odporcov navrhovateľ kupoval uvedenú nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, parc.č. 8631/1 ako od nevlastníkov, teda kúpna zmluva bola absolútne neplatná od samého začiatku a hľadá sa na ňu, ako keby vôbec nebola uzavretá. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.06.2011 a vykonateľnosť 14.06.2011. V dôsledku tohto rozsudku sa stal úpadca Trnavské automobilové závody, š.p. v konkurze, IČO: 00 009 199 výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností, ktoré navrhovateľ kúpnu zmluvou od odporcov kúpil. V súvislosti s absolútne neplatnou zmluvou si navrhovateľ uplatnil nárok na vrátenie kúpnej ceny od odporcov titulom bezdôvodného obohatenia a tiež nárok vo výške 6.027,97 eur titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním odporcov pri uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998. Listom zo dňa 30.12.2011 vyzval odporcov na zaplatenie príslušných súm v zmysle príjmových dokladov vrátane úrokov z omeškania a poskytol im lehotu na zaplatenie do 25.01.2012. Voči odporcom sa tak domáha vydania bezdôvodného obohatenia pre plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Odporcovia tiež porušili všeobecnú prevenčnú povinnosť v súvislosti s uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998. Pri bránení svojho vlastníckeho práva v konaní pod sp.zn. 25Cbi/3/2008 mu vznikla škoda ako reálna ujma na majetku v dôsledku toho, že vzhľadom na rozhodnutie bol zaviazaný zaplatiť trovy konania Mgr. Ing. Korytárovi a tiež zaplatil svojmu právnomu zástupcovi v tomto konaní na zastupovanie sumu 3.380 eur. Úroky z omeškania si uplatnil odo dňa 27.02.1999 teda od úplného zaplatenia kúpnej ceny. Pri náhrade škody považoval za prvý deň omeškania deň 26.01.2012, nakoľko boli vyzvaní odporcovia prvýkrát k náhrade škody, kde bola určená im lehotu do 25.01.2012. Odporcovia žiadali návrh zamietnuť, postup správcu konkurznej podstaty ale aj rozhodnutie okresného súdu vo veci 25Cbi/3/2008 zo dňa 27.04.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 21CoKR/24/2010 považujú za nezákonné. Vzniesli námietku premlčania, nakoľko objektívna lehota uplynula najneskôr v roku 2002, keďže v roku 1999 navrhovateľ im poskytol poslednú tranžu splátky kúpnej ceny. Nič na tom nemôže zmeniť ani dikcia § 107 ods. 3 O.z., keďže navrhovateľ sa nedomáha vrátenia plnenia zo synalagmatického vzťahu. Pre prípad iného názoru súdu odporcovia si vyhradili vzájomným návrhom uplatniť bezdôvodné obohatenie proti navrhovateľovi, ku ktorému došlo u neho v dôsledku užívania predmetnej nehnuteľnosti po dobu 12 rokov. Pokiaľ sa týka žalovanej náhrady škody vo výške 6.027,97 eur uviedli, že z ich strany nebola porušená žiadna právna povinnosť a už vôbec nie tzv. prevenčná povinnosť podľa § 415 O.z.. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním mal preukázať, že dňa 24.11.1998 účastníci uzavreli kúpnu zmluvu a to predávajúci Ing. D. G., Ing. N. I., jeho manželka Ing. I. I., Ing. H. E. a jeho manželka H. E., ako predávajúci predali kupujúcemu navrhovateľovi nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. F., zapísanú na LV č. XXXX, parc.č. 8631/1 vo výmere 1491 m² zastavaná plocha za kúpnu cenu 820.050,- Sk. Z výdavkových pokladničných dokladov V-44 zo dňa 02.02.1999 a V-94 zo dňa 26.02.1999 vyplýva, že Ing. D. G. navrhovateľ zaplatil kúpnu cenu vo výške 276.691,- Sk t.j. 9.184,46 eur, z pokladničných dokladov V-45 zo dňa 02.02.1999 a V-95 zo dňa 26.02.1999 vyplýva, že Ing. N. I. navrhovateľ zaplatil kúpnu cenu vo výške 9.184,46 eur a z pokladničných dokladov V-46 zo dňa 02.02.1999 a V-96 zo dňa 26.02.1999 vyplýva, že Ing. H. E. navrhovateľ vyplatil kúpnu cenu takisto vo výške 9.184,46 eur. Z výpisu LV č. XXXX zo dňa 06.02.2002 vyplýva, že navrhovateľ je okrem iného vlastníkom nehnuteľností: pozemok - zastavané plochy parc.č. 8631/1, pozemok - zastavané plochy parc.č. 8631/3, pozemok - zastavané plochy parc.č. 8631/4 a pozemok - zastavané plochy parc.č. 8631/5. Z predexekučnej výzvy Mgr. K. E. zo dňa 02.08.2011 vyplýva, že navrhovateľ bol vyzvaný na zaplatenie sumy 2.647,97 eur, ktoré zaplatil dňa 08.08.2011. Z faktúr č. 9307 a 93078 vystavených JUDr. Sanákom vyplýva, že navrhovateľovi vystavil tieto za právnu pomoc - vylúčenie vecí zo súpisu podstaty a navrhovateľ mu zaplatil dňa 09.05.2010 sumu 1.000 eur a dňa 15.07.2010 sumu 2.380 eur. Z listu zo dňa 30.12.2011 vyplýva, že navrhovateľ vyzval odporcov na zaplatenie jeho nároku uplatneného v tomto konaní s lehotou na zaplatenie do 25.01.2012 a z listiny zo dňa 14.02.2012 vyplýva, že odporcovia boli opätovne vyzvaní na zaplatenie s lehotou na plnenie najneskôr do 24.02.2012. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2010, č.k. 25Cbi/3/2008-230 vyplýva, že súd návrh navrhovateľa Ing. A. T. zamietol, pretože neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučuje. Súd sa zaoberal aj otázkou vydržania vlastníckeho práva

a dospel k záveru, že navrhovateľ svoje vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti nepreukázal. Právne súd prvého stupňa vec posúdil podľa § 107 ods. 1, 2, 3 podľa § 420 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 563 a § 517 ods. 2 O.z., podľa § 98, § 135 ods. 1, 2 O.s.p.. Súd si najprv vyriešil otázku viazanosti s rozsudkom OS Trnava zo dňa 27.04.2010, č.k. 25Cbi/3/2008-230 ohľadom vlastníckeho práva predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom na Okresnom úrade Trnava, katastrálny odbor ako parc.č. 8631/1, parc.č. 8631/3, č. 8631/4 a 8631/5 (predtým ako parcela č. 8631/1). Súd je v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. viazaný rozhodnutím Ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s Ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza. Ak je predbežnou otázkou otázka, ktorej rozhodnutie je v právomoci súdov, je pri aplikácii § 135 ods. 2 O.s.p. významné tiež ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p. podľa ktorého, ak zákon neustanoví inak, je výrok právoplatného rozsudku záväzný len pre účastníkov konania. V rozsahu v akom je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre účastníkov konania a prípadne iné osoby, je záväzný tiež pre všetky orgány. Možno tu aplikovať aj ustanovenie § 159a O.s.p., ktoré rozširuje subjektívne hranice záväznosti súdneho rozhodnutia na určitý okruh subjektov. Tiež však nerieši otázku viazanosti predbežnou otázkou. Z uvedeného by bolo možné prijať záver, že súd nie je viazaný posúdením predbežnej otázky vyjadrenej len v odôvodnení rozhodnutia bez toho, aby posúdenie tejto otázky bolo priamo predmetom sporu. Aby bolo riešenie predbežnej otázky záväzné pre ďalšie spory, musí byť táto otázka riešená priamo vo výroku rozhodnutia. Na druhej strane súd s takéhoto rozhodnutia, ktoré už riešilo spornú otázku ako predbežnú musí vychádzať. Preto súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 27.04.2010, č.k. 25Cbi/3/2008-230, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 03.05.2011, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a má tiež za to, že kúpna zmluva medzi navrhovateľom a odporcami je absolútne neplatná, pretože predávajúci neboli v čase jej uzavretia vlastníckmi nehnuteľnosti uvedenou v zmluve a tiež nebolo preukázané, že by navrhovateľ vlastnícke právo nadobudol vydržaním. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25 s tým, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu ktorý by ostatných sudcov v rozhodujúcich obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie. Navrhovateľ si uplatňuje nárok z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia, pretože plnil odporcom na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998 v zmysle § 451 ods. 1, 2 O.z.. Odporcovia vzniesli námietku premlčania. V posudzovanom prípade u absolútne neplatnej kúpnej zmluvy vznikol medzi navrhovateľom a odporcami synalagmatický záväzok v zmysle § 457 O.z., pretože obe zmluvné strany si podľa tejto kúpnej zmluvy plnili a boli teda povinní si tieto plnenia spôsobom ustanoveným v § 457 O.z. vzájomne vrátiť. Na charaktere ich synalagmatického záväzku nič nemení okolnosť, že vlastnícke právo nebolo vrátené odporcom ale skutočnému vlastníckovi a teda, že odporcovia v dobe rozhodnutia súdu v tejto veci žiadne právo z neplatnej kúpnej zmluvy proti navrhovateľovi nemajú. Kupujúci z neplatnej zmluvy tým, že vec vydá nie účastníkovi zmluvy ale priamo vlastníckovi, splní si tým povinnosť vydať vec za predávajúcich a tým súčasne splní i svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo synalagmatického záväzku voči predávajúcim, ktorí nie sú vlastníckmi prevádzanej veci (rozhodnutie NS ČR zo dňa 14.07.2010, sp.zn. 31Cdo 2250/2009). Navrhovateľovi tak prislúcha právo na vrátenie kúpnej ceny v rozsahu v akom bola táto dojednaná v neplatnej kúpnej zmluve zo dňa 24.11.1998 a to 3 x po 27.220,68 eur (9.073,56 eur). Preto súd zaviazal odporcov na vrátenie len tejto sumy 820.050,- Sk (t.j. 27.220,68 eur). Pri zvyšku zaplatenej kúpnej ceny nastala situácia iná, nakoľko právo na vydanie kúpnej ceny, ktorú navrhovateľ plnil bez právneho dôvodu vo výške 10.025,- Sk je premlčané. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci deň, kedy skutočne došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. V tomto prípade je to deň prijatia druhej časti kúpnej ceny t.j. 26.02.1999, t.j. od tohto dňa začala navrhovateľovi plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 26.02.2002 a návrh bol podaný na súd až dňa 21.05.2012. Pokiaľ sa týka úrokov z omeškania tak doba splatnosti záväzku z bezdôvodného obohatenia nie je ustanovená právnym predpisom a ak navrhovateľ vyzve odporcov na plnenie tak, že im poskytol lehotu na plnenie do 25.01.2012, odporcovia sa dostali do omeškania nasledujúci deň, t.j. 26.01.2012. Súd im preto priznal úrok z omeškania od uvedeného dátumu vo výške 9% a to v súlade s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Pokiaľ ide o náhradu škody, tak túto je potrebné posudzovať podľa § 420 ods. 1 O.z.. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnutné kumulatívne splnenie všetkých

zákonom stanovených predpokladov a to porušenie právnej povinnosti, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom škodcu a škodové zavinenie. V konaní navrhovateľ nepreukázal už splnenie prvého predpokladu a to protiprávneho úkonu, nakoľko nepreukázal, že by odporcovia porušili akúkoľvek právnu povinnosť. Navyše ide o trovy právneho zastúpenia, ktoré navrhovateľovi vznikli v inom konaní, kde odporcovia neboli účastníkmi konania. Takže navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadom náhrady škody, preto súd aj v tejto časti návrh zamietol. Odporcovia počas konania uplatnili kompenzačnú námietku v rozsahu pohľadávky navrhovateľa a žiadali pohľadávku (nájomné počas doby užívania predmetnej nehnuteľnosti navrhovateľom) započítať na pohľadávku navrhovateľa. Podľa názoru súdu je procesná obrana odporcov nedôvodná, nakoľko odporcovia neboli nikdy vlastníkmi nehnuteľnosti a preto nemôžu od navrhovateľa žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške všeobecnej ceny nájmu predmetnej nehnuteľnosti. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Pokiaľ by súd bral do úvahy úspech len v istine, bol by výsledok taký, že navrhovateľ by bol úspešný v časti konania o zaplatenie sumy 27.220,68 eur a vo zvyšnej časti nebol úspešný. Takže by bol daný prevažný čistý úspech navrhovateľa v rozsahu 62%, čo v konečnom dôsledku by znamenalo jeho právo na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve takýmto percentom. Avšak súd prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 27.553,44 eur od 27.02.1999, čo ročne činí sumu 4.849,40 eur čo možno považovať ako neúspech v časti príslušenstva navrhovateľa. Preto súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keď pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania považoval za približne rovnaký (prevažná časť úspechu navrhovateľa v časti istiny a prevažná časť úspechu odporcov v časti príslušenstva).

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v zákonom určenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a to v jeho zamietajúcej časti, keď uviedol, že chcel zaplatiť kúpnu cenu v celkovej výške 830.075,- Sk, čo je o 10.025,- Sk / 332,77 eur viac, než je kúpna cena uvedená v kúpnej zmluve. V čase platenia kúpnej ceny bol v dobrej viere a presvedčený, že zaplatil kúpnu cenu v správnej výške. V žiadnom prípade nemôže byť nárok na zaplatenie kúpnej ceny v časti 332,77 eur premlčaný, pretože aj na túto časť kúpnej ceny sa musí vzťahovať rovnaká právna úprava ako na zvyšok kúpnej ceny, t.j. premlčacia lehota môže začať plynúť najneskôr od 11.06.2011, t.j. nasledujúci deň po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2010, č.k. 25 Cbi/3/2008-230, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, ktorým súd zamietol jeho žalobu o vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Až právoplatnosťou tohto rozsudku dňom 10.06.2011 boli založené všetky jeho peňažné nároky voči odporcom, nakoľko dovtedy bola kúpna zmluva uzavretá dňa 24.11.1998 ním považovaná za právne perfektnú. Pokiaľ sa týka úroku z omeškania nesúhlasí s názorom súdu, že má nárok na zaplatenie úroku z omeškania 9% od 26.01.2012 zo sumy 9.073,56 eur u jednotlivých odporcov. Kúpnu cenu zaplatil dňa 26.02.1999, vklad vlastníckeho práva bol povolený dňom 31.03.1999. Odo dňa 27.02.1999 mali odporcovia kúpnu cenu vo výške 830.075,- Sk t.j. 27.533,44 eur k dispozícii. U odporcov nastalo bezdôvodné obohatenie už dňom 26.02.1999, keď im zaplatil kúpnu cenu ale nekúpil platne v kúpnej zmluve uvedené nehnuteľnosti, nakoľko z rozsudku č.k. 25Cbi/3/2008 vyplýva, že on bol neúspešný v tomto konaní len preto, že odporcovia, ktorí mu sporné nehnuteľnosti predávali, sami neboli vlastníkmi týchto nehnuteľností. K náhrade škody uviedol, že v dôsledku skutočnosti, že odporcovia mu kúpnu zmluvou z roku 1998 predali nehnuteľnosti, ktoré sami nevlastnili, bol v konaní Okresného súdu Trnava sp.zn. 25Cbi/3/2008 neúspešný. V dôsledku neúspechu v spore sp.zn. 25Cbi/3/2008 následne zaplatil právnej zástupkyňi žalovaného trovy konania spolu vo výške 2.647,97 eur a v súvislosti s právnym zastúpením v tomto spore zaplatil svojmu právnemu zástupcovi JUDr. Sanákovi sumu 3.380 eur. Tieto nároky spolu v sume 6.027,97 eur uplatňuje voči odporcom titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním odporcov pri uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998, pričom nárok opiera o ustanovenie § 415 O.z., ktoré má charakter generálnej prevencie. Poukazuje na to, že Ing. I. pracoval na vrcholnej funkcii TAZ, a.s., ako technický riaditeľ, Ing. H. E. pracoval ako vedúci projekcie a investičnej výstavby a mali možnosť a teda mohli vedieť, akým spôsobom bola vykonaná privatizácia TAZ, š.p.. Mali prístup k rozhodujúcim dokladom a bolo ich povinnosťou pri kupovaní spornej nehnuteľnosti pre seba v roku 1997 ako aj pri nasledovnom predaji nehnuteľností jemu v roku 1998 zväžiť možné dôsledky sporného zápisu nehnuteľností do katastra nehnuteľností. Ako významný vedúci pracovníci TAZ, a.s., museli Ing. I. a Ing. E. a prostredníctvom nich aj ostatní odporcovia vedieť o nedostatkoch pri privatizácii TAZ, š.p., ako aj o možných rizikách vyplývajúcich z dodatočne upresnenej špecifikácie majetku vstupujúceho do akciovej spoločnosti TAZ, a.s., najmä pri následných prevodoch nehnuteľností uvedených práve v dodatočnej upresnenej špecifikácii majetku vstupujúceho do akciovej spoločnosti TAZ, a.s.. Vo vzťahu k sume 6.027,97 eur sa dostali odporcovia do omeškania dňa 26.01.20112, nakoľko boli prvýkrát vyzvaní

k náhrade škody listom zo dňa 30.12.2011. Pokiaľ sa týka náhrady trov konania, tak súd nesprávne jeho úspech v konaní znížil o prepočet úroku z omeškania, keď tvrdí, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 27.553,44 eur od 27.02.1999 čo ročne činí 4.849,40 eur, čo možno považovať ako neúspech v časti príslušenstva navrhovateľa. V danom prípade úrok z omeškania nepredstavuje samostatnú pohľadávku, ale predstavuje príslušenstvo pohľadávky, ktoré je stanovené zákonom a z ktorého súd musí vychádzať. Súd pochybil, pokiaľ vôbec konštatuje neúspech vo výške úroku z omeškania a následne zohľadňuje pri trovách konania ako neúspech navrhovateľa v časti príslušenstva. Navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, návrhu v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania.

Odporcovia v 1/ - 6/ rade vo svojom odvolaní, ktoré podali proti vyhovujúcej časti rozsudku a časti náhrady trov konania uviedli, že súd prvého stupňa nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 135 ods. 1, 2 O.s.p. dospel k záveru, že síce nie je viazaný posúdením predbežnej otázky ohľadom platnosti kúpnej zmluvy z 24.11.1998, vyjadrenej len v odôvodnení rozsudku, ale na druhej strane z takéhoto rozhodnutia, ktoré už riešilo spornú otázku ako predbežnú, musí vychádzať. Uvedené závery súdu prvého stupňa sú predčasné, nakoľko neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy doposiaľ žiadny súd meritórne nerozhodol. Odporcovia neboli účastníkmi predmetného konania, nemali žiadnu možnosť zaujať v tejto veci relevantné stanovisko. Bolo preto jeho povinnosťou po vykonaní dokazovania posúdiť otázku platnosti právneho úkonu, ako aj otázku nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním a posúdenie týchto otázok aj v písomnom vyhotovení rozsudku riadne odôvodniť. Nesprávna aplikácia, výklad ustanovenia § 135 ods. 1, 2 O.s.p. súdom prvého stupňa sa premietla aj do jeho ďalšieho procesného postupu, keď zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom odporcov ohľadom ich dobromyseľnosti pri vstupe do držby nehnuteľností, ktoré boli predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.12.1996 uzatvorenej medzi TAZ, spol. s r.o., Trnava ako predávajúcim a odporcami 1/ - 4/ a pôvodne odporkyňou 5/ ako kupujúcimi. Právne neudržateľné sú uvedené závery súdu prvého stupňa, pretože navrhovateľ sa nielenže ujal držby predmetnej nehnuteľnosti a podnikal na nej od momentu, kedy nadobudol vlastnícke právo a poberal z nej úžitky, ale bol aj ako jej vlastník vedený v katastri nehnuteľností. Prelomom v jeho nerušenom výkone vlastníckeho práva bolo rozhodnutie OS Trnava v spojení s rozhodnutím KS v Trnave, ktoré v úvode identifikujú (25Cbi/3/2008). Zo strany správcu konkurznej podstaty úpadcu došlo k zaradeniu predmetnej nehnuteľnosti do konkurznej podstaty neoprávnene, týmito okolnosťami vylučujúcimi jej zaradenie do súpisu bola existencia vlastníckeho práva navrhovateľa k nehnuteľnosti na základe vydržania ako samostatného nadobúdacieho titulu. Len samotná skutočnosť, že na OS Trnava je pod sp.zn. 11C/292/1999 vedené konanie o určenie vlastníckeho práva, okrem iných aj k predmetnej nehnuteľnosti, nespochybňuje možnosť vydržania nehnuteľnosti navrhovateľom. Posúdenie predbežnej otázky však nie je záväzná pre súd v inom konaní. Naopak, pri absencii právoplatného meritórneho rozhodnutia súdu o platnosti či neplatnosti právneho úkonu je povinný túto otázku vyriešiť nanovo s prihliadnutím k všetkým okolnostiam prípadu. V tejto súvislosti nemohol obísť existenciu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 31Cbi/3/2008 ktoré nie je dosiaľ právoplatne skončené. Najnovší vývoj v tejto riešenej právnej veci kde sa domáhajú vylúčenia veci z konkurznej podstaty, je spôsobilý zvrátiť právny názor na posúdenie rozhodujúcej otázky platnosti kúpnych zmlúv, ktorú ako predbežnú otázku riešil súd aj v tomto konaní. Takže je treba považovať odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa prinajmenšom za predčasné. Oni boli v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom prevodu a boli preto oprávnení riadne využívať všetky ich vlastnícke oprávnenia. Poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktoré sa zaoberajú otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľností od nevlastníka a ochrane dobrej viery nadobúdateľa a to: I Nález zo dňa 17.04.2014 sp.zn. I. ÚS 2219/12. Súd sa uspokojil s posúdením predbežnej otázky platnosti kúpnej zmluvy vyjadrenej len v odôvodnení rozhodnutia v inom konaní, ktorého neboli účastníkmi, zamietol ich návrhy na vykonanie dokazovania, neúplne tak zistil skutkový stav veci. Ďalej namietli chybný procesný postup súdu prvého stupňa, keď vadou v procesnom postupe súdu, ktorá mala za následok vydanie zmätočného a nepredvídateľného súdneho rozhodnutia je skutočnosť, že súd nevykonal listinné dôkazy zákonným spôsobom v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.. V zápisniciach o pojednávaní nie je zachytený spôsob a rozsah vykonania listinných dôkazov, z ktorých súd pri jeho rozhodnutí vychádzal. Ani jeden z uvedených listinných dôkazov nebol na pojednávaní vykonaný zákonným spôsobom, prečítaním listiny, jej časti alebo oboznámením obsahu listiny. Nesprávne vykonanie dôkazu listinou zakladá tzv. inú vadu konania a tiež vadu odňatia možnosti konať pred súdom. Porušenie tejto povinnosti spôsobuje nepredvídateľnosť súdneho rozhodnutia, oslabuje právo účastníka na spravodlivý proces, keďže tento nemá vytvorenú

možnosť predvídať z rozhodnutia súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie a realizáciu svojich procesných práv, pričom porušenie tejto povinnosti zakladá dovolací dôvod, ale aj dôvodnosť ústavnej sťažnosti pre rozpor postupu súdu s právom účastníka na spravodlivý proces. Navrhli zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa, návrh v celom rozsahu zamietnuť, alebo rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že si uplatňujú náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcov uviedol, že súd prvého stupňa nemal inú možnosť ako vychádzať z právoplatného rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2010, č.k. 25Cbi/3/2008-230 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 03.05.2011, č.k. 21CoKR/24/2010-306. Súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 107 ods. 3 O.s.p. a neprihliadol na námietku premlčania. Poukázal na ustanovenie § 457, § 107 a § 100 O.z., pričom za takejto situácie by súd nemohol prihliadnuť na námietku premlčania zo strany odporcov, pretože on ako druhý účastník by nemohol namietat premlčanie nároku na vrátenie vlastníckeho práva odporcov k sporným nehnuteľnostiam s poukazom na § 100 ods. 2 O.z.. K odňatiu jeho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré nadobudol kúpnu zmluvou od odporcov došlo v zmysle ustanovenia § 76, § 77, a § 78 Zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v konaní OS Trnava, sp.zn. 25Cbi/3/2008. Nie je preto možné konštatovať, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane pôvodných odporcov došlo deň po zaplatení celej kúpnej ceny pôvodným odporcom vo výške 830.075,- Sk. Poukázal na ustanovenie § 575 ods. 1 O.z. podľa ktorého ak sa plnenie stane nemožným povinnosť dlžníka zanikne. Nesprávny je právny názor súdu, že odporcovia sa nikdy nestali vlastníckymi spornej nehnuteľnosti, z ktorého dôvodu nemajú právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške všeobecnej ceny nájmu predmetnej nehnuteľnosti a teda nemajú nárok na kompenzáciu. Odporcovia boli počas konania oboznámení s jednotlivými listinnými dôkazmi, na ktoré vo svojom odvolaní poukazujú, mnohé z nich im boli doručené už v súvislosti s doručením návrhu. Využili svoje právo sa vyjadriť, resp. nevyjadriť a na pojednávaní dňa 15.10.2014 súd vyzval účastníkov konania podľa § 118 ods. 4 O.s.p., aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, čo odporcovia vyčerpávajúcim spôsobom spravili. Ako účastníci konania vedeli, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré významné tvrdenia zostali sporné a ktoré z dôkazov budú vykonané a ktoré súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Takéto čisto formálne pochybenie nemôže byť zámenkou na zrušenie rozsudku. Bol by to neprímeraný formalizmus, ktorý by bol vo veci škodlivý a ktorý by bol v rozpore s právom účastníkov na spravodlivý proces.

Odporcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedli, že v priebehu konania argumentovali tiež dôvodmi, pre ktoré navrhovateľ nemohol byť úspešný s jeho návrhom v časti týkajúcej sa nároku na náhradu škody a úroku z omeškania vo výške 17,6% ročne od 27.02.1999. Vzhľadom k tomu na tieto dôvody odkazujú a osvojujú si ich aj pre účely tohto vyjadrenia. Záver súdu prvého stupňa, že v riešenej veci je pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia rozhodujúci deň, kedy skutočne došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, považujú za správny. Takisto záver súdu o tom, že úroky z omeškania v prípade plnenia z bezdôvodného obohatenia neboli uplatnené v súlade s § 563 O.z. je potrebné považovať za správny. K prevenčnej povinnosti podľa § 415 O.z. uvádzajú, že toto ustanovenie neukladá povinnosť predvídať každý v budúcnosti možný vznik škody. V čase, keď prebiehali rokovania o uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998 nemohli predvídať, že o 9 rokov neskôr ich správca konkurznej podstaty úpadcu TAZ, š.p., zaradí do všeobecnej podstaty úpadcu a že následne navrhovateľ nebude úspešný v bránení jeho vlastníckeho práva. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.1998 postupovali v súlade so zákonom, nemali žiadny dôvod pochybovať o tom, že im predmetná nehnuteľnosť vlastnícky nepatrí. Nemali dôvod pochybovať o správnosti zápisu nehnuteľností do katastra nehnuteľností a to ani v čase, keď túto spolu s inými nehnuteľnosťami kupovali pre seba. Je absurdné, aby kupovali nehnuteľnosti, o ktorých by mali akúkoľvek pochybnosť v tom zmysle, či sú vo vlastníctve predávajúceho a vystavovali sa tak hroziacemu nebezpečenstvu z toho vyplývajúcejmu. Ak nie je daný základ nároku na náhradu škody, tak nemôže byť daný ani nárok na jeho príslušenstvo. Pokiaľ sa týka náhrady trov konania v tomto ohľade sa navrhovateľ mylí, pretože úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom. V čase do podania návrhu uplynulo takmer 13 rokov, za ktoré si navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania. Ku dňu podania návrhu celkovo ide o sumu 64.171,61 eur. Keďže navrhovateľovi boli priznané úroky z omeškania v značne menšom rozsahu, súd správne rešpektoval zásadu čiastočného úspechu účastníka v spore. Z opatrnosti poukázali tiež na nesprávne vyčíslenie trov konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania, proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p., postupom podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolania účastníkov nie sú dôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp.zn. 13C/59/2012 je určenie povinnosti odporcovi 1/ zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.184,46 eur so 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplataenia, odporcom 2/, 3/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 9.184,46 eur so 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplataenia, a odporcom 4/, 5/, 6/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 9.184,46 eur so 17,6% ročným úrokom z omeškania od 27.02.1999 do zaplataenia a odporcom 1/ - 6/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.027,97 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 26.01.2012 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým určil povinnosť odporcovi 1/, odporcom 2/, 3/ spoločne a nerozdielne a odporcom 4/, 5/, 6/ spoločne a nerozdielne každému zaplatiť navrhovateľovi po 9.073,56 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 26.01.2012 do zaplataenia, vo zvyšnej časti návrh zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní potrebnom na vyhlásenie rozsudku dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolateľom tvrdených skutočností, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým zisteniam a pretože zdieľa jeho právny záver, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. ako odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť, preto nemôže dať za pravdu odvolateľom, ktorí v odvolaní navyše neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvého stupňa nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

K odvolacím dôvodom odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa týka určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom a odporcami riešenej ako predbežná otázka v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 25Cbi/3/2008-230, v ktorom sa navrhovateľ domáhal na odporcovi - správcovi konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, š.p., v konkurze vylúčenia predmetných nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy z konkurznej podstaty úpadcu, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v prípade, ak súdne rozhodnutie už riešilo spornú otázku ako predbežnú v konaní musí súd z tohto rozhodnutia vychádzať. Režim predbežných otázok je upravený v ustanovení § 135 O.s.p., posúdenie predbežnej otázky nemôže byť vyjadrené formou výroku, ale sa môže prejavovať len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a môže byť uvedené len v dôvodoch rozhodnutia. Ak bolo právoplatným rozhodnutím súdu deklarované, že nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty úpadcu, tak týmto rozhodnutím bola s ohľadom na jeho záväznosť pre navrhovateľa a tiež pre odporcu záväzne vyriešená predbežná otázka o platnosti kúpnej zmluvy medzi navrhovateľom a odporcami. Ust. § 135 ods. 2 veta druhá O.s.p. neumožňuje procesnému súdu, aby si vytvoril na predbežnú otázku názor nezávisle od výsledkov konania, ku ktorým už skôr dospel príslušný orgán, v danom prípade súd a rozhodnutie súdu je pre procesný súd záväzné. V konaní 25Cbi/3/2008 Okresný súd Trnava skonštatoval v odôvodnení, že v konaní bolo preukázané, že zápis vlastníctva navrhovateľa na liste vlastníctva je nedôvodný, nakoľko vlastníctvo predmetných nehnuteľností neprešlo na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu na FNM, preto tento nemohol preniesť vlastnícke práva na právnych predchodcov navrhovateľa a právni predchodcovia navrhovateľa ďalej až na navrhovateľa. Súd tu tiež skonštatoval, že k vydržaniu zo strany navrhovateľa nemohlo dôjsť, nakoľko na Okresnom súde Trnava sa vedie spor o určenie vlastníctva (sp.zn. 11C/292/99) k predmetným nehnuteľnostiam, takže navrhovateľ sa nemohol nerušene domnievať, že je vlastníkom a bola prerušená doba 10 rokov dobromyseľnej držby potrebnej na vydržanie. Navrhovateľ

teda v tomto konaní neúniesol dôkazné bremeno, nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučuje (platné, prevod vlastníctva na navrhovateľa spôsobujúce právne úkony).

Ďalšou v odvolaní namietanou skutočnosťou bola skutočnosť možnosti resp. nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom, že od nevlastníka nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, kde odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z januára 2016, sp.zn. 1Cdo/146/2012, z ktorého vyplýva, že v judikatúre Ústavného súdu SR ako aj Najvyššieho súdu SR prevláda ustálený a doteraz argumentačne nevytesnený právny názor o nemožnosti nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka mimo rámca zákonom predvídaného spôsobu. K otázke vplyvu neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa Ústavný súd SR vyjadril v uznesení z 10.02.2010, sp.zn. I. ÚS 50/10. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Na uvedenú zásadu odkázal aj v ďalšom rozhodnutí, v ktorom vyložil, že táto zásada dôsledne zohľadňuje okrem iného požiadavku právnej istoty účastníkov súkromnoprávných vzťahov, ku ktorej sa musí hlásiť Slovenská republika ako právny štát a keď ju všeobecný súd pri svojej rozhodovacej činnosti nerešpektuje, bezpochyby porušuje základné právo účastníka na súdnu ochranu. Taktiež Najvyšší súd SR v rozsudku z 10.03.2012 sp.zn. 2Obo 116/2009 dospel k záveru, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, nie je možné preto uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoci dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnaký právny názor o nemožnosti prelomenia zásady, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo, vyslovil aj v rozsudku z 30.03.2011, sp.zn. 3Cdo 144/2010 a v uznesení z 30.05.2012, sp.zn. 6Cdo 107/2011. Vzhľadom aj na uvedenú rozhodovacu činnosť Najvyššieho súdu SR odvolací súd považoval za správny záver súdu prvého stupňa, že od nevlastníka nemožno nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Vzhľadom k uvedenému tak závery súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom a odporcami ohľadne sporných nehnuteľností a následnej nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľa aj napriek jeho dobromyseľnosti sú správne. Odvolací súd si osvojil záver, že nie je možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práva nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. V dôsledku toho vznikol navrhovateľovi nárok na vrátenie kúpnej ceny. V zmysle § 457 O.z. sú odporcovia povinní vrátiť, čo podľa zmluvy dostali a to bola kúpna cena uvedená v zmluve vo výške 820.050,- Sk/27.220,67 eur. Následne správne tak súd prvého stupňa posúdil aj namietnuté premlčanie uvedeného nároku, keď aplikoval ustanovenie § 107 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na vrátenie dohodnutej kúpnej ceny nie je premlčaný. Správne tiež súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi sumu 332,77 eur ako rozdiel medzi dohodnutou kúpnu cenou v zmluve a navrhovateľom reálne zaplatenou kúpnu cenou, nakoľko toto plnenie má iný právny režim a to vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré navrhovateľ plnil bez právneho dôvodu a takéto plnenie je premlčané, pričom súd prvého stupňa dostatočným spôsobom premlčanie tohto nároku vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Súd prvého stupňa sa taktiež dostatočným spôsobom vysporiadal s nárokom navrhovateľa na náhradu škody vo výške 6.027,97 eur s príslušenstvom a tiež s požadovaným nárokom na úrok z omeškania. Odvolací súd k argumentácii uvedenej v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa k náhrade škody a úroku z omeškania, ktorá je vyčerpávajúca, dostatočná, zrozumiteľná, nemá čo dodať, s touto sa plne stotožňuje. Účastníci namietali vo svojich odvolaniach aj rozhodnutie v časti o náhrade trov konania a to najmä navrhovateľ, ktorý namietal, že súd prvého stupňa nesprávne do pomeru úspechu a neúspechu zarátal aj príslušenstvo. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania takisto za správny a to s prihliadnutím na rozhodnutie súdu vo veci samej. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že príslušenstvo je súčasťou nároku a ak prevyšuje istinu, je potrebné ho pri hodnotení pomeru úspechu účastníkov zohľadniť. Súd prvého stupňa tak správne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., keď totožne ako súd prvého stupňa posúdil pomer úspechu a neúspechu účastníkov v odvolacom konaní, ktorý bol taký istý ako v konaní pred súdom prvého stupňa.

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.